

Käärpea.

Kaarel Kärmas oli üks neist pöllumeestest, kelle tööd ja waewa Jumal oli õnnistanud; väitselt peale hakkates oli ta tūdimatta töö ja hoolekandmisse läbi peagu kõige jõukamaks peremeheks saanud seal mägisel maal, kus alamajutustud juhtumine on sündinud. Üks ainus waštameesne lugu oli tal aga elus juhtunud — see oli siis, kui tema õnast armastud abikaasa, seda tema wāga noorest oli kesinud, kümne aastase õnneliku abieli järel oli siit ilmaist pidand lahkuma. Ja ta üks ainus aži oli temal maa-ilmas, seda tema kõige kallimaks pidas — tema tütreke Liisi, kena neli, kes ema surma juures waast ühelsa aastane oli, aegamööda aga ilusaks piigaks sigrus, kelle peale waadates mõnegi noormehe süda kiremal mõedul sees hakkas pöksuma ja juu wett joekoma, kui veel see suure warapeale mõtles, mis Liisi, kui ainuma lapsel, pärast isa surma oli oodata. Tütarlaps oli ei hoolinud küla noormeeste südame kõdist ühtigi, waad tundis ennast õnneliku olewad, isa mägapidamist korral pidama, mis peale ta juba oma 14 aastast saadik agar oli olnud. Et nüüd kül Liisi oli teistest ei hoolinud, siis ometigi tuli üks kesilane teise järäle, seda enam neiu kahekümne

aasta poolte joudis. Olid kõik rikkad noored peremehed ehet peremeeste pojad ja ei wōinud neile ühtigi paha sūufs panna, muud kui et noore tütarlapse meelest kõik liig toored ja harimatta olid. Kaarel Kärmas oli ennes pölvies mõni aeg linnas elanud ja seal natukest peenemad kombeid õppinud, seepärast nõudis tütar sõda kaa emast tulevasest abikaasast ja ootis siis põrem, enne kui waštameelse elusse emast annaks. Ometigi hakkas isa kaa viimaks peale käima, et ütar ühe fossilase peaks waastu wōtma, seest wana tüdrukulds ei pidada ta mitte jääma. Allandlikult palus Liisi aega, ema noore pölvre maitsemiseks ja isa pidi siis selle ašjaga nijsammagi ootma jääma, nagu teisedki.

Ühel päeval käisid mõlemad lähämal ümberkaudu jalutamas, kui forraga üks noormees ratsanende waastu tuli ja, hoost jeilates, nendelt kujis, kust kõige lähäml tee lähäma wäikeste linna wiib. Siin juures waatis noormees wāga teraselt Liisi otsa, ja kui oli teadust saanud, teretas auvälikult ja laškis looma edasi karata, wahete wahel tagasi waadates.

Kärmase meelest oli see noormees wāga ja tiitis seepärast tema peeneid kombeid ja wijsakat tõne wiisi. Kaa pilkas ta natuke sõbralikult oma tütart, tähändades, et seest noormehest neile veel